

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 12	15. Juni 1909	58. Aargang

En forbausende religiøs Tilstand.

Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

Vi have nylig fremstillet de moderne kristne Sekters Svækkelse og Forfald; mange af dem omfattes ikke mere med den Interesse, der tidligere trak Mennesker til deres Møder, og Medlemstallet er svundet ind i den Grad, at det volder Bekymring og Uro, naar de statistiske Rapporter fremlægges i deres aarlige Konferencer. Ikke alene Kirkerne i England staa omtrent tomme, hvilket er Gjenstand for alvorlige Betragtninger, men selv de mindre Kapeller og Forsamlingshuse lide under den samme Skjæbne. Især gaar det ud over den engelske Statskirke, som ifølge statistiske Rapporter, der ere samlede af Methodister og Baptister, fremviser et uhørt Frafald og fortæller den sørgelige Sandhed, at Medlemstallet er i stadig Nedgang, medens man snarere burde forvente en betydelig Forøgelse i Betragtning af de mange Midler og den Hjælp, som nævnte Kirke har til sin Raadighed for at holde fast ved sine Tilhængere og udbrede sin Lære. Vi gjenoptage dette Emne, fordi yderligere Oplysninger angaaende dette meget vigtige Spørgsmaal ere fremkomne ved nylig afholdte Synodeforsamlinger og Konferencemøder samt Sammenkomster af Præstestanden.

Ved et Wesleyansk Distrikts-Synodemøde i Liverpool for nogle Dage siden udviste den finansielle Rapport, at der havde fundet en betydelig Nedgang Sted i Pengebidragene, saa at Resolutioner bleve foreslaaede for at søge Manglen afhjulpet. Ved at foreslaa en af disse sagde Rev. James Lewis: „Vi ere højlig bestyrtede over, at vi af et Medlems-

tal paa $1/2$ Million Sjæle have mistet $1/4$ Million de sidste 10 Aar, og det vil være umuligt at vedblive i den for Tiden existerende Stilling. Det paastaas, at 100,000 af vore Medlemmer ikke finde, hvad de søge i religiøs Henseende, at Kirken har tabt sin Indflydelse fra Gud, og at den ikke formaar at holde fast ved sine Medlemmer; dens Disciplin kan heller ikke længer udøve den samme Magt som i tidligere Dage." Efter at flere Forslag og Ændringer vare overvejede, men forkastede, blev følgende Resolution vedtaget med stor Majoritet: „Da Synoden praktisk er uenig angaaende hver eneste af de fremlagte Forslag, føler den sig ikke retfærdiggjort til at anbefale nogen væsentlig Forandring." Dette er altsaa den sande Stilling, og al videre Forklaring er overflødig; en saadan findes i Forhandlingsprotokollen for dem, der ere direkte interesserede deri.

Af en offentliggjort Rapport fra et Møde af „Congregational Union for England og Wales" i afvigte Maj, der afholdtes i City Temple i London, erfare vi, at Rev. J. D. Jones i sin Aabningstale som Ordfører udtalte sig som følger: „De uafhængige Kirker i Unionen og de øvrige Jesu Kristi Kirker, især dem, der paastaa at have Ret til at kaldes katholske (rettroende), hvilket er af yderste Vigtighed for Fremtidens Religion, kunne ikke uden Sorg og Skam tænke paa den nuværende indbyrdes Stilling: Kirkernes Uenighed og Svaghed, deres Fremmedhed og Adskillelse og det Fiendskab og den Mistro, der er fremavlet, er en Skandale for deres Tro." Efterat have henvist til den Tilbøjelighed, Verden i Dag viser for at sammenslutte og forene sine Interesser i Arbejde, Handel og Politik, sagde han: „Den Afgrund, der findes mellem de organiserede Kirker, synes nu at skulle udvides mere frygteligt end før. . . . Der er Fare paa begge Sider. De Aarsager, der drev vore Fædre ud af Kirken, existere endnu og holde dem fremdeles udenfor; de foragtede og misbilligede de vanhellige Ideer hos Præstestanden, der fornægtede og forkastede en apostolisk Følgerække, og de adskilte sig fra Statskirken." Disse Udtalelser belønnedes med livlige Bifaldsytringer fra de tilstedeværende Præster, hvilket Alt klart viste, at medens „kristelig Enhed" betragtes som højst nødvendig, var der ingen Udsigt til at faa den tilvejebragt i den nærværende Tid.

Ordførerens Udtalelse angaaende „den nuværende indbyrdes Stilling af de forskjellige uafhængige Jesu Kristi Kirker" aabenbarer en stor Vildfarelse angaaende de stridende og modstridende Organisationer i Kristenheden. Dersom de alle paastaa, at deres Samfund og Bekjendelse er grundlagt paa det Ny Testamentes Lærdomme, hvorledes kunne de da med den svageste Skygge af Rimelighed tale om de „forskjellige Jesu Kristi Kirker"? Dersom det Ny Testamentes Lærdom skal antages som en sikker Rettesnor, fremgaar det da ikke med tilstrækkelig Tydelighed, at der findes kun een Kristi Kirke; hvor mange Grene den end har,

ere disse dog en Part af det „sande Vintræ". Kristi Kirke paa Jorden er eet Legeme, ikke mange; een Tro, ikke flere; een Herre, een Daab, een Aand og eet Maal, ikke mange. At sige, at alle disse stridende Sekter ere Kristi Kirke, er det samme som at beskylde Kristus for at være Ophav til Forstyrrelse, Strid og Uenighed. En saadan Paastand er baade urimelig og forkastelig. Alle stridende Sekter ere „forskjellige", fordi de ere tilvejebragte af Mennesker; vare de derimod oprettede af Kristus, vilde de alle smelte sammen til „Et". Som det nu er, ere de alle ligesaa adskilte som rivaliserende Kompagnier, Firmaer, politiske, sociale eller Arbejderforeninger. De ere ikke af Gud, fordi de ere uensartede og modstridende. Saadanne Forhold existere ifølge den ærværdige Herres Tale. Hans yderlige og absolute Fornægtelse af apostolisk Succession eller Følgerække, der modtoges med en Bifaldsstorm af Embedsbrødre, er en fuldstændig Erkjendelse af Mangel paa Myndighed til at handle i Guds Sted. Hvorledes kunne Mænd, som fornægte guddommelig Fuldmagt og himmelsk Fuldmagt, med Rimelighed paastaa at være blevne kaldte af Gud til at virke som hans Tjenere? Dersom der ingen apostolisk Succession har været og heller ingen Aabenbaring siden Apostlernes Dage, hvorledes kunne da disse Mænd udgive sig for guddommelig beskikkede Ordets Tjenere? Hvorfor skulle de gjennemgaa en Form af Ordination, naar der ligefrem bekjendes, at der ikke findes nogen Myndighed til at udføre den hverken af det ene eller det andet Samfund? Denne sørgelige Mangel paa Logik, ja, paa almindelig Fornuft er i Sandhed forbausende, naar det kommer fra Mænd, som kalde sig selv højlærde, og som ere underviste i den teologiske Videnskab.

Vi ønske ikke i ringeste Maade at tale nedsættende om det Meget, der udføres for at fremme Moralitet, Afhold og Godgjørenhed ved Samarbejde mellem de forskjellige religiøse Samfund; vi ere tvertimod villige til at yde dem fuld Paaskjønnelse derfor; men det er let at se, at de mangle den rette Myndighed til at forrette guddommelige Ordinancer, der vilde blive antagne af Herren. Dette er en af Hovedaarsagerne til Udsondring og Meningsforskjel mellem de mange Kirkesamfund, som i Dag alle paastaa at være Kristi Kirke, medens der i Form og Lærdomme er ligesaa stor Forskjel paa dem som paa et lille stridende og uroligt Kongerige og den levende Guds herlige Rige. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der er grundlagt ved guddommelig Aabenbaring, har stor og vedblivende Aarsag til Tak og Pris for, at den fuldstændig er adskilt fra og udstødt af alle andre kirkelige Institutioner paa Jorden, der alle have havt deres Oprindelse ved Menneskepaafund. Forskjellen mellem den og dem bliver med hver Dag mere fremtrædende. Dens Enhed, Væsen, Styrke og skjønne Harmoni giver den Guddommelighedens sande Præg. Den er Kristi Kirke, fordi han selv har frembragt den, fordi han er med den og vil forblive i og over

den til evig Tid. Dens Medlemmer ere kun dødelige og derfor ufuldkomne og fejlende, men dens Fuldmagt er fra det Høje og vil derfor sejre over alle Vildfarelser og menneskelig Modstand. Den vinder sin Vej igjennem Verden, saa at den ikke alene indsamler Skarer af oprigtige Tilhængere, men bringer ærlige Mænd og Kvinder Sandhedens ledende Principper, af hvilke mange allerede ere blevne adopterede af flere fremragende Præster hos forskjellige Sekter, og den sande Kristendoms Surdejg vil gjennemsyre menneskedannede Samfund som en Forberedelse for forestaaende Forandringer, der ville aabne Vejen for den Almægtiges Hensigters Fuldbyrdelse. Herrens Navn være lovet for Evangeliets Gjengivelse, for det hellige Præstedømmes Myndighed og for Jesu Kristi Kirke i sin Fylde med sin Enighed og frelsende Kraft.

Mærkværdige Opdagelser i Amerika.

Mr. Kinkaid fra Idaho i de Forenede Stater, som i 30 Aar har været ansat ved det berømte Smithsonian Institut i Washington, har nylig paa en Rejse i Grand Canyon, Colorado (Utahs Nabo-Stat i Øst) gjort nogle Opdagelser, der bringe nyt Lys over dette Lands tidligere Indbyggere. Mr. Kinkaid beretter, at medens han i en Kano roede ned ad Floden for at finde Mineralier, fik han Øje paa en underlig Stenformation i et snævert Bjergpas 2000 Fod over Floden. Efter megen Anstrengelse naaede han derop og fandt en Indgang i Klippens Forside. Udhuggede Trin førte omtrent 30 Fod op til en Hule, og han kom til den Anskuelse, at da denne Aabning blev dannet, gik Flodens Overflade helt op til det laveste af disse Trin. Hvad han videre fandt, beskriver han som følger: „Hovedindgangen er omtrent 12 Fod bred, men henimod den modsatte Ende indsnævres den til 9 Fod. Omtrent 75 Fod fra Indgangen leder Gange fra Højre og Venstre, og her findes en Række Værelser af Størrelse som et almindeligt Dagligværelse; dog ere nogle af dem 30 til 40 Fod i Firkant. Indgangen til disse dannes af ovale Aabninger; for Ventilation er der sørget ved runde Huller gjennem Væggen ud til Gangen, og Muren er $3^1/_2$ Fod tyk. Gangene ere alle udhuggede snorlige, og Lofterne i flere af Værelserne ere udhuggede saaledes, at de løbe sammen til Centret. I Nærheden af Udgangen gaa Sidegangene i skarp Vinkel, medens de henimod Enden danne en ret Vinkel. 100 Fod fra Indgangen er en uhyre Hal, flere Hundrede Fod lang, hvori der findes Gudebilleder i siddende Stilling med korslagte Ben og med en Lotusblomst eller en Lilje i hver Haand. Ansigtsformen er orientalsk og udført af kunstfærdige Hænder, og det Hele er mærkværdig vel bevaret, hvilket forøvrigt er Tilfældet

med alle Reliquier i Hulen. Paa alle Urner, Bægge, over Døraabningerne og paa de ved Gudebillederne anbragte Stentavler findes mystiske Hieroglypher (Skrifttegn), til hvis Forstaaelse vi haabe, at Institutet maa finde den fornødne Nøgle. Skriften ligner den, som findes paa Stene omkring i denne Dal, og den staar sikkert i Forbindelse med deres Religion, som levede der. Lignende Skrifttegn ere ogsaa fundne i Yucatan i Central-Amerika, men de ere dog forskjellige fra dem, som forekomme i Orienten. Nogle antage, at det var disse Huleboere, som byggede de store, gamle Vandkanaler i Salt-River Dalen. Blandt Fundene er der Vaser, Urner og Kar af Kobber og Guld, som alle ere overmaade kunstfærdigt udførte. Pottemagerarbejdet er glasseret og emailleret. En Gang leder til et Kornmagasin lig dem, der findes ved de orientalske Templer, og i disse Oplagssteder findes der endnu Korn og Sæd af forskjellig Slags. Et meget stort Magasin er endnu urørt, da det er 12 Fod højt og kun kan naaes fra Toppen, fra hvis ydre Kant Kobberkroge stikke ud, der synes at have tjent som Holdepunkt for en Stige. Disse Kornbeholdere ere runde og konstruerede af et Materiel, der i mine Øjne ligner haard Cement. Et graat Metal fandtes ogsaa der, men for Videnskaben er det en Gaade, saa at det endnu ikke er lykkedes at bestemme, til hvad Mineralart det kan henføres; dog har det mere Lighed med Platinum end med noget andet.

Saadant som Dyreben, Skind eller Klæder findes ikke. Værelserne indeholde kun Vandkar, men ere ellers tomme. Der findes en Hal, 40 Fod bred og 700 Fod lang, som maa have tjent til Spisesal; thi der findes forskjellige Kogekar. Hvad disse Menneskers Erhverv har været, er det ikke saa let at bestemme; dog antages det, at de kom fra Syd i Vintertiden og dyrkede Jorden i den omliggende Dal, men rejste mod Nord i Sommertiden. Omtrent 50,000 Mennesker kunde have levet bekvemt i denne uhyre underjordiske Bolig. En Teori gaar ud paa, at de nulevende Indianere i Arizona ere Efterkommere af Slaver og Livegne af det Folk, der en Gang boede i disse mærkelige Bjergkamre. Uden Tvivl har der her mange Tusind Aar før den kristne Æra boet et Folk, som har været i Besiddelse af en overmaade høj Kultur."

Her ender Opdagerens Beretning, til hvilken Redaktionen af „Millennial Star" knytter følgende Bemærkninger:

„Opdagelser som de forannævnte have særlig Interesse for de Sidste-Dages Hellige og for Mormons Bogs Læsere, da de afgive stærke ydre Beviser for denne Bogs Ægthed og for guddommelig Inspiration ved dens Fremkomst. Mormons Bog fortæller, at da Sproget forvirredes ved Bygningen af Babels Taarn, var der nogle Familier, som fandt Naade for Herrens Øjne formedelst deres Retfærdighed, hvorfor de sparedes fra den Straf, som tildeltes de Ugudelige. Under Ledelse af en gudfrygtig Mand, kaldet „Jareds Broder", førtes disse Familier igjen-

nem Landet, indtil de naaede Havet, hvor de fortsatte Rejsen i Fartøjer, der vare byggede efter et Mønster, som Herren selv gav dem, og i disse førtes de over det „store Dyb", indtil de naaede „det forjættede Land, der var udvalgt fremfor alle andre Lande". Denne Koloni antages at have landet paa Nordamerikas Kyst, da dens Historikere henføre til deres Rejse sydover, indtil de naaede til „den smalle Landtunge", det Navn, hvorved Landtungen ved Panama den Gang var kjendt af Mormons Bogs Forfattere.

Omtrent 1500 Aar senere, eller 600 Aar før Kristus, førtes en anden Koloni ud fra Jerusalem ved en Mand, der hed Lehi, som havde lyttet til Profeten Jeremias' advarende Ord, og Herren ledte denne Koloni til den vestlige Halvkugle, hvor den landede nær det Sted, hvor nu Staden Valparaiso i Republikken Chili er beliggende. Disse Fakta fastslaas ved Bogens Beskrivelse af Landet og Folkets lange Rejse Nordover, inden de naaede „den smalle Landtunge". 11 Aar senere kom en anden Koloni fra Jerusalem ved den Tid, da Kong Zedekias førtes fangen til Babylon og Folket blev adspredt. Denne Kolonis Leder var Mulek, hvem det lykkedes at undkomme og finde Vej til Amerika, hvor han landede lidt Syd for „den smalle Landtunge"; her udbredte de sig og opbyggede Stæder og forøgedes i Antal. Disse Israeliter besad Landet til forskjellige Tider, men kom dog alle fra det samme Kontinent, og det ligger derfor nær at antage, at der, hvor deres Sprog og Sæder kan spores, vil findes Lighed. Dette vil da maaske ogsaa forklare det Faktum, hvortil der henvises i Mr. Kinkaids Indberetning, at de Skrifttegn, som fandtes paa Urner, Vægge og over Døre, ere lig dem, der før ere fundne i Yucatan. Han omtaler ogsaa, at Konstruktionen af disse udstrakte underjordiske Grotter i høj Grad bærer Præg af Kunstfærdighed, samt Bygmesterens Kjendskab til Kunst, Arkitektur, Billedhugger- og Metalarbejde. Om dette taler Mormons Bog ofte og om den høje Civilisation, hvortil disse Mennesker vare naaede frem.

I Ethers Bog, der indeholder en Beretning om den Koloni, som kom fra Babels Taarn, læse vi i 9. Kap. 16. og 17. Vers: „Og Herren begyndte atter at borttage Forbandelsen fra Landet, og Emers Hus trivedes overordentlig under Emers Regjering; og i et Tidsrum af to og tredsindstyve Aar vare de blevne meget stærke, saa at de bleve overmaade rige; Og de havde alle Slags Frugt og Korn og Silke og fint Linned og Guld og Sølv og kostbare Ting."

Videre læse vi i 10. Kap. sidste Del af 5. Vers o. s. v.: „Ja, han betyngede dem med store Skatter, og for Skatterne byggede han mange vidtløftige Bygninger.

Og han oprejste sig en meget prægtig Trone, og han byggede mange Fængsler, og de, som ikke vilde underkaste sig Skatter, kastede han i Fængsel; og hvo, som ikke formaaede at betale Skat, kastede han i

Fængsel, og han lod dem arbejde uophørlig for deres Underholdning, og hvo, som nægtede at arbejde, lod han dræbe;

Og saaledes fik han alt sit fine Arbejde gjort; ja, endog sit fine Guld lod han lutre i Fængslerne, og allehaande fint Arbejde lod han udføre i Fængslerne. Og han plagede Folket" o. s. v. Angaaende Morionton's Regjering læse vi i 12. Vers: „Og det skete, at Morionton opbyggede mange Stæder, og Folket blev meget rigt under hans Regjering, baade paa Bygninger og paa Guld og paa Sølv og paa Korn og paa Flokke og Hjorde og saadanne Ting, hvilke atter bleve dem givne." I 23. Vers: „Og de arbejdede i alle Slags Malm, og de frembragte Guld og Sølv og Jern og Messing og allehaande Metaller, og de gravede det ud af Jorden; derfor ophobede de store Hobe af Jord for at faa Malm, baade Guld og Sølv og Jern og Kobber. Og de gjorde alle Slags fint Arbejde,« o. s. v.

Vi forvente flere og fortsatte Opdagelser af samme Natur, der tilsidst bestemt ville vise, at Profeten Joseph Smith var inspireret af Gud til at frembringe Mormons Bog."

Hvad kunne vi gjøre for vor Moder?

Giv hende det bedste Værelse i Huset, og findes der kun eet, da giv hende det. Giv hende den blødeste Seng og den mest bekvemme Lænestol. Forsyn hende med Spise og Varme og vis hende rigelig Kjærlighed; yd hende Agtelse, Ømhed og Pleje som en ringe Godtgjørelse for hendes moderlige Omsorg og bundløse Kjærlighed til os fra vore spædeste Dage og til vor nærværende Stund. Lad hver Fure i det kjære gamle Ansigt staa for os som hellige Minder om det, hun har gjort for os; lad hendes svage, skjælvende Stemme lyde til os som den sødeste Musik, og naar vi mærke, at Utaalmodighed, Heftighed og Vrede lure paa vor Vej, lad os da skue ind i de falmede Øjne og tænke over, at Livet her paa Jorden kun er kort, selv naar det varer længst, og lad os sikre os en sidste Velsignelse fra de trætte Læber, inden Dødsengelen trykker sit evige Segl paa dem og Taushedens Genius holder Vagt ved den grønklædte Tue, der gjemmer vor mest trofaste Vens Støv. Lad os drysse Livets Roser paa hendes Vej, medens hun lever; thi efter dette Liv vil hun vandre gjennem Egne, hvor „Gud selv er Lyset og hans Miskundhed hendes Klædebond".

Tirsdag den 15. Juni 1909.

James M. Keller,

der nylig blev afløst som Præsident over Bergens Konference, fødtes den 9. Juni 1865 i Mantua, Utah. Her boede han indtil sit 7. Aar, da hans Forældre flyttede til Mink Creek, Idaho, hvor de vare de allerførste Pionerer, som lagde Grundvolden til den lille By, der nu er et triveligt og velsignet Hjem for mange lykkelige og velstaaende Familier. Han erfarede under sin Opvæxt Nybyggerlivets Besværligheder og det haarde Arbejde, der var forbundet med at rydde Land, bygge Veje og grave Vandkanaler o. s. v., og han viste sig stadig flittig og paalidelig og gav Løfte om en Fremtidsmand i den Kommune, hvor han voxede op. Han fungerede i de forskjellige Grader af Præstedømmet i Hjemmet, indtil han modtog Kaldelse til at udføre en Mission til Skandinavien, hvorfor han forlod Salt Lake City den 28. Juli 1889 og ankom til Kjøbenhavn den 27. August s. A. Først beskikkedes han til at virke paa Bornholm, men allerede 2 Uger efter hans Ankomst dertil blev han udvist som Følge af Præsternes Forbitrelse. Han blev derefter sendt til Aalborg Konference og virkede i Hjørring Gren. Under hans Ophold der døde hans Medarbejder, Ældste Andrew K. Andersen fra Ephraim, Utah, ved hvis Begravelse, der fandt Sted den 5. Januar 1890, han var behjælpelig. Efter 23 Maaneders Tjeneste blev han hæderligt løst med Tilladelse til at vende hjem. Kort Tid efter sin Hjemkomst blev han beskikket til Raadgiver for Wardets Biskop, en Stilling, som han beklædte i 14 Aar. Saa modtog han for anden Gang Kald fra det første Præsidentskab til at foretage en Mission til Skandinavien, og i Lydighed hertil forlod han Salt Lake City den 1. Maj 1907 og ankom til Kjøbenhavn den 20. s. M. Han beskikkedes til at arbejde i Bergens Konference i Norge og virkede i de forskjellige Grene, indtil han den 25. Maj 1908 beskikkedes til at

James M. Keller

præsidere over Bergens Konference. I denne Tid erfarede han noget lignende som paa sin første Mission, idet en af hans Medarbejdere, Ældste Charles Mortensen fra Koosharem, Utah, døde paa Stavanger Hospital, hvorfor det blev hans Pligt at sørge for Hjemsendelsen af Liget o. s. v., en Opgave, han ved de i Stavanger virkende Brødres Hjælp løste paa en fuldtud tilfredsstillende Maade. Broder Keller blev løst fra sin Virksomhed afvigte 27. Maj efter et godt og trofast udført Arbejde, og han glæder sig ved den Fremgang, Bergens Konference nød under hans Bestyrelse; ved hans og Ældsternes Flid og forenede Bestræbelser lagdes 58 Sjæle til Menighederne. Hans Hustru ankom fornylig fra Utah og mødte ham i Bergen; i Forening have de derefter besøgt Kristiania og Danmark, og de forlode Kjøbenhavn den 9. ds. for over London og Liverpool at fortsætte Rejsen til deres kjære Hjem i Bjergenes Dale.

Ankomst og Beskikkelser. Andrew P. Nielsen fra Cleveland, Utah, til Aarhus Konference.

Nephi Hansen fra Darby, Idaho, til Bergens Konference.

Andrew H. Ottesen fra Salem, Utah, til Trondhjems Konference.

Joseph K. Nicholes fra American Fork, Utah, til Kjøbenhavns Konference.

Reed J. Knudsen fra Provo, Utah, til Kristiania Konference.

Disse Brødre ankom til Kjøbenhavn den 5. Juni, og vi byde dem et hjertelig Velkommen.

Forflyttelse. Henry J. Amundsen fra Kristiania til Bergens Konference.

Geo. Walter Christophersen fra Trondhjem til Kristiania Konference.

Afløsning. Hans C. Hansen (fra Tooele, Utah) og Joseph S. Nielsen (fra Salt Lake City, Utah) fra Kjøbenhavns Konference.

Orson P. Heileson (fra Burton, Idaho) fra Bergens Konference.

Disse Brødre forlade Liverpool med Dampskibet „Megantic" den 17. ds. De have udført et godt Arbejde og ere hæderlig løste fra deres Virksomhed, og vi ønske dem en god og lykkelig Hjemrejse over Hav og Land.

Beskikkelse. Ældste John H. Berg er løst fra at være Forstander for Drammens Gren og beskikket til at præsidere over Kristiania Konference.

Søndagsskolernes Program for Juli Maaned 1909.

1. Klasse.

19. Lektie: Lydighed mod Forældre. (Fremstil Jesus som et Exempel paa Lydighed mod sine jordiske Forældre og mod sin himmelske Fader: „Fader, din Villie ske og ikke min".)

20. Lektie: Lydighed mod Autoriteter. — Israeliterne. — Manna sex Dage; — helligholder Sabbaten. (2. Mos. 16. Kap.)
21. Lektie: Lydighed mod Gud. Noah bygger Arken. (1. Mos. 6. og 7. Kap.)

---

2. Klasse.

19. Lektie: Johannes og Jesus døber. (Joh. 3, 22—36; 4, 2.) Forklar Daabens Maade og Hensigt. Lær 23. Vers udenad.
20. Lektie: Himmelens Fugle og Lillierne. (Matth. 6, 25—35.) Dvæl ved Guds Visdom og Omsorg. Lær 26, 27 og 28 Vers udenad.
21. Lektie: Det vildfarne Faar. (Matth. 18, 12—14.) Dvæl ved Glæden over det gjenfundne Faar og Guds Kjærlighed for at frelse hans vildfarne Børn. Lær 14. Vers udenad.

---

3. Klasse.

19. Lektie: Guds Rige kommer til Hedningerne. (Ap. Gj. 13, 41—52.)
20. Lektie: Paulus helbreder en Krøbling. (Ap. Gj. 14, 8—28.)
21. Lektie: Lydia og Stockmesteren omvendes. (Ap. Gj. 16. Kap.)

---

4. Klasse.

19. Lektie: Mormons Bog. Ephraims Træ. (Ezek. 37, 16—20.)
    Den beseglede Bog. (Es. 29, 11—14.)
    Dens Tale hvisker ud af Støvet. (Es. 29, 4—45; 8.)
    Pladerne (Mormons Bog 8, 14—17. Ether 5, 1—5.)
    De tre Vidners Vidnesbyrd (Se Titelbladet i Mormons Bog.)
20. Lektie: Profetier og deres Opfyldelse. (1. Mos. 15, 13—16; 18, 10—21; 2, Mos. 2, 23; 6, 5—8; Dan. 4, 24—25, 30—37; Zach. 9, 9; 11, 13; 14, 13.)
    Profetier udtalte af Frelseren. (Matth. 12, 40; 17, 22—23; 20, 17—19; 24, 1—41; 26, 20—21, 31—34; Mark. 9, 31—32; 10, 32—34.)
21. Lektie: Aabenbaring i vore Dage. Kirken bygget paa Aabenbaringens Klippe. (Psal. 25, 14. Matth. 16, 13—18; Luk. 10, 22; Joh. 16, 13; 1. Kor. 12, 3; Eph. 4, 11—16.)
    Hunger efter Guds Ord. (Ordsp. 29, 18; Es. 59, 1—3; Amos 8, 11—12.)
    Gud villig til at give Aabenbaring. (4. Mos. 11, 29; Amos 3, 7; Jacob 1, 5—7.)
    Evangeliets Gjengivelse. (Es. 29, 11—16; Dan. 2; 44; Joh. Aab. 14, 6—7.)
    Jorden skal fyldes med Guds Kundskab. (Es. 11, 9; Jer. 31, 34; Dan. 12, 4; Hab. 2, 4; Eph. 4, 11—14; Heb. 8, 11.)
    Profeter, som endnu skulle komme. (Joh. Aab. 11, 3—12.)

Foraarskonferencen i Kristiania

tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 8. Maj 1909 i Missionens Hjem, Østerhausgade 27. Tilstede vare Missionspræsident Andrew Jenson fra Kjøbenhavn, Konferencens Præsident Alma B. Larsen, Ældste Wrol C. Olsen fra Bergens Konference samt 32 Missionærer og mange Hellige og Venner.

Mødet aabnedes med Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder" og efter Aabningsbønnen Salmen: „O, min Fader, du, som kjender." Derpaa bød Præs. Larsen de Forsamlede Velkommen og udtrykte sin inderlige Glæde over igjen at have Lejlighed til at samles med de Hellige i Konference; han nedbad Guds Fred og Velsignelse over alle Møderne.

De præsiderende Ældster aflagde dernæst Rapport over Stillingen i deres respektive Grene som følger: A. E. Sørensen, Kristiansand; Anton R. Christiansen, Arendal; C. O. Petersen, Skien; Søren Christiansen, Larvik; Carl N. Skandby, Tønsberg; John H. Berg, Drammen; Joseph C. Christensen, Hamar; Orson F. Christensen, Frederikshald; Ole Guldbrandsen, Frederiksstad; Jacob Petersen, Moss, og James R. Ware Kristiania. Af Rapporterne fremgik det, at Grenene vare i god Orden, og at Ældsterne saavelsom de Hellige vare flittige i deres Pligters Opfyldelse, hvorfor de til Gjengæld nød Guds Aands Lys og Glæde.

Koret sang en Sang, hvorefter Præs. Andrew Jenson fremstod og bevidnede sin Glæde over at have Lejlighed til at mødes med Ælsterne og de Hellige i Norges Hovedstad. Han omtalte Evangeliets Indførelse i Norge og den Modstand, de første Missionærer saavel som de Troende maatte lide, og at Fængsel og Bøder ventede dem overalt. Han bar sit Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og om Nødvendigheden af Evangeliets Gjengivelse i vore Dage, i hvilke saa megen Uretfærdighed og Vantro hersker blandt Menneskenes Børn. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes Søndagsskolernes Konference, som var vel besøgt og særdeles interessant. Efter de almindelige Aabningsceremonier udførte Kristiania Søndagsskole et meget godt Program, bestaaende af Korlæsning, Oplæsninger, Musik og Lektier, hvilket Alt var indøvet med stor Akkuratesse og udførtes med sjælden Dygtighed. Følgende Repræsentanter fra de forskjellige Skoler gave dernæst en kort Rapport: Anton R. Christensen, Arendal; Søren Christiansen, Larvik; Ludvig Larsen, Drammen; Orson F. Christensen, Frederikshald; Martin Halvorsen, Frederiksstad og A. O. Indgjerd, Kristiania. Præs. Larsen oplæste en statistisk Rapport, som viser, at der i Konferencen findes 6 Skoler med 53 Funktionærer og Lærere, 386 Elever, af hvilke 95 ikke høre Kirken til, og at Stillingen som et Hele er god. Præs. Jenson talede derefter en kort Tid til Skolen og sagde, at det havde været ham en stor Glæde

at lytte til det gode og righoldige Program, som var bleven udført; han dvælede dernæst ved Vigtigheden af at lære om den sande og levende Gud, som han er i Sandhed, og hvor urimeligt det er at forlange, at Nogen skal dyrke og tjene en Gud, der af Verden i Dag fremstilles som et Væsen uden Legeme og Dele; thi det er baade i Strid med Fornuft og med Guds aabenbarede Ord. Han dvælede en kort Tid ved den Kjærlighed og Hengivenhed, som findes i de sande Helliges Familier, og opmuntrede Enhver til at dyrke denne Himlens rigeste Skat. Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Eftermiddagsmødet aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Wrol C. Olsen var den første Taler; han udtrykte sin Taknemlighed for den Lejlighed, der var ham givet til at anvende en Del af sin Tid i Evangeliets Tjeneste i hans Fædres Land, og han bevidnede sin faste Overbevisning om Sandheden af de Lærdomme, han tilbyder dem, som han kommer i Berøring med.

De Ældster, som ikke før havde talet, blev der derpaa givet Lejlighed til at tale en kort Tid, og alle udtalte de deres Glæde over at være blevne agtet værdige til at repræsentere Sandhedens store Sag i disse Lande; de havde et levende Vidnesbyrd om, at Jesus er Guds Søn og Verdens Frelser, og at Dagen vil komme, da alle Knæ ville bøje sig for ham.

Præs. Jenson benyttede Resten af Tiden; han var glad ved de Vidnesbyrd, Missionærerne havde aflagt; de burde bringe Sandhedsoverbevisning til hver ærlig Sjæl, som havde lyttet dertil. Han holdt derefter et meget interessant Foredrag om den religiøse Stilling i Amerika for 90 Aar siden, da der var en stor aandelig Vækkelse, hvilket havde til Følge at mange fornuftige Mennesker undersøgte de forskjellige Trosbekjendelser. Blandt disse Sandhedssøgere var Joseph Smith, som meget ønskede at kjende Sandheden, og i Overensstemmelse med det i Jakobs Brev 1. Kap. 5. Vers givne Løfte gik han ind i Skoven og bad om at faa at vide, hvilken af de mange Sekter der var den rette; han fik det overraskende Svar, at ingen af dem var den rette, men de vare alle vildfarende. Joseph Smith blev ligesom Paulus forfulgt og jaget fra Sted til Sted, indtil han maatte besegle sit Vidnesbyrd med sit Blod. Taleren sluttede med at paavise, hvorledes forannævnte Løfte var bleven fuldbyrdet. Præs. Larsen gjorde nogle Slutningsbemærkninger, og Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Aften Kl. 7 var det store rummelige Lokale fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med Salmen: „Nu Zions Sol paany opgaar“ og efter Bøn, Salmen: „Zions Børn afryster Sorgen.“ Ældste Wrol C. Olsen og John H. Berg vare de første Talere. De dvælede ved Kristi Mission; hans Ord og Virken vare sikre Forskrifter, som hans Disciple trygt kunde følge; uden at efterfølge ham ville vi gaa Glip af den Frelse

og Ophøjelse, som vi tale saa meget om. De udtalte ogsaa deres Glæde over den Anledning, der var givet dem til at være behjælpelige med Udbredelsen af Sandhedens Lys til Verden, og det var deres Hensigt at lægge al deres Flid og Iver i deres Arbejde.

Præs. Larsen forklarede Maaden, hvorpaa Herrens Tjenere i fordums Dage modtoge Myndighed til at forvalte deres Embede i Herrens Navn. I alle Tidsaldre, naar Herren har havt bemyndigede Tjenere paa Jorden, har han ogsaa benaadet dem med Aabenbaring; dersom vi tjene Gud paa den samme Maade, ville de samme Resultater følge.

Til Afvexling sang Koret en Sang, hvorefter Præs. Jenson talede til de Forsamlede og tog til Text: „Af deres Frugter skulle I kjende dem". Han omtalte de religiøse Anskuelser, som Konstantin tvang sine Undersaatter til at antage, og den Frihed og de Principper, som Reformatorerne have været Redskaber til at indføre blandt Folkene, hvor de virkede. Dernæst omtalte han de uheldige Resultater af den misforstaaede Lære om, at Jesus har gjort Alt for os, og at Syndsforladelse sikres ved Bøn alene. En saadan Lærdom holdes for god i mange Kirkesamfund. Mormonismen forkaster saadanne Sætninger og tror ikke, at Gud anerkjender Noget uden det, han selv har sagt og ved Exempel vist til Frelse og Salighed. Han endte sine Bemærkninger med at formane de Hellige til at leve et rent og helligt Levnet, saa at de maa nyde Aandens stadige Selskab. Iblandt os som et Folk staa Dyd og Ærbarhed i stor Værdi, og Enhver, som har paataget sig Guds Navn, er under Forpligtelse til at leve et saadant Liv; det er en af Aandens Frugter. Lad os erindre: „Af deres Frugter skulle I kjende dem". Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor hver Ældste aflagde Rapport angaaende sin Virksomhed og sine personlige Erfaringer; de følte sig Alle taknemlige for, hvad de havde oplevet, og udtalte Ønsket om at fortsætte i det gode Arbejde, hvor end deres Virkefelt bliver dem anvist. Efter et Par Timers Ophold samledes Præstedømmet igjen og fortsatte sine Forhandlinger: Præs. Jenson gav mange værdifulde Raad og Formaninger og mindede om Nødvendigheden af at være ydmyg og bede i deres Gjerning; han takkede dem Alle for deres ædle Bestræbelser for at fremhjælpe Herrens Sag i det gamle Norden.

Præs. Larsen glædede sig over den Aand, der havde været tilstede, og aflagde sin hjærteligste Tak til Ældsterne, som havde arbejdet under hans Ledelse, for den Tillid og Kjærlighed, de havde vist ham i deres Arbejde. Han ventede snart at rejse hjem, men han vilde altid mindes dem og de Hellige i Kristiania med Taknemlighed og Glæde. Efter at en Del Spørgsmaal vare besvarede, sluttedes Mødet med Sang og Bøn.

Konferencens Slutningsmøde holdtes Mandag Aften og blev aabnet med Sang og Bøn. Efter at Ældste Henry O. Paulsen havde forklaret

Sakramentets Betydning, blev det hellige Ihukommelsesmaaltid administreret af Ældsterne Chas. O. Petersen og F. C. Torkelsen, hvorefter Ældste A. Amundsen talte en kort Tid og mindede om, at vi vare ikke komne her for at lære vore egne Lærdomme og Anskuelser, men dem, som vor Frelser har lært os; han advarede de Tilstedeværende mod at fælde nogen Dom, forinden de havde undersøgt det, vi prædike.

Præs. Larsen oplæste derefter en samlet statistisk Rapport over hele Konferencen; af denne fremgik følgende: Familier besøgte 64,281; Smaaskrifter omsatte 103,621; Bøger omsatte 4129; Evangeliesamtaler 8665; Møder afholdte 1190; nye Medlemmer ved Daab 55; 5 Børn velsignede. Dette var Ældsternes Arbejde i de forløbne 6 Maaneder. Selv havde han besøgt hver enkelt af de 11 Grene og fundet Tilstanden god og med gode Udsigter for Fremtiden. Mange Fremmede ere ærlige Undersøgere af vore Lærdomme; adskillige ere rede til Indlemmelse, og alle lokale Organisationer ere i god og livlig Forfatning.

Præs. Jenson forklarede derefter Maaden, hvorpaa vi i vor Tro og vore Bønner antage og opholde vore Embedsmænd i Kirken, og den Frihed, vi have til at antage eller forkaste, hvem vi ville. Derpaa foreslog han de almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse, og disse Forslag bleve alle enstemmigt sanktionerede. Præs. Alma B. Larsen blev løst som Præsident over Kristiania Konference at regne fra Juni Maaned, og Ældste John H. Berg beskikkedes til at indtage hans Plads, med Henry O. Poulsen som Konferencens Sekretær.

Derefter oplæstes Ældsternes Beskikkelser for de næste 6 Maaneder som følger: Kristiania: James R. Ware, Forstander, med Henry O. Poulsen, Otto C. Johnsen, Andrew Amundsen, Henry Danielsen og Aurelius Thoresen som Medhjælpere.

Drammen: Ole Guldbrandsen, Forstander, med Wilford A. Jørgensen og J. C. Torkelsen som Medarbejdere.

Tønsberg: Anton R. Christensen, Forstander, med Henry O. Hansen som Medarbejder,

Larvik: Søren Christiansen, Forstander, med Leroy P. Skousen som Medarbejder.

Skien: Chas. O. Petersen, Forstander, med Archibald Christensen som Medarbejder.

Arendal: Wral C. Olsen, Forstander, med Herman F. Hansen som Medarbejder.

Kristiansand: A. Emil Sørensen, Forstander, med Oscar D. Jensen som Medarbejder.

Hamar: Joseph C. Christensen, Forstander, med Lewis Seversen og Jas. C. Johnsen som Medarbejdere.

Moss: Jacob Petersen, Forstander med Jos. H. Johnsen som Medarbejder.

Frederiksstad: Niels Larsen, Forstander, med Lester F. Nielsen som Medarbejder.

Frederikshald: Orson F. Christensen, Forstander, med Holger M. Larsen som Medarbejder.

Ældsterne Carl N. Skanchy og Henry J. Amundsen bleve hæderligt løste fra at virke i Kristiania Konference.

Ældste John H. Berg udtalte, at han følte sin store Ufuldkommenhed til at overtage det Ansvar, der var forbundet med at præsidere over en saa stor og udstrakt Konference som Kristiania; han anmodede derfor baade Ældsterne og de Hellige om at skjænke ham deres Tro og Tillid.

Præs. Jenson anvendte dernæst en Del af Tiden til at omtale en Del af de Strabadser og Besværligheder, som de Hellige i tidligere Dage maatte udholde paa deres Rejse til Utah, men Lovsang og Bøn opfriskede deres Mod og forøgede deres Udholdenhed. Han forklarede ogsaa Ægteskabspagtens Betydning, naar den er beseglet af den, der besidder Myndighed til at forene Mand og Hustru for Tid og Evighed.

Præs. Larsen takkede derefter baade de Hellige og Ældsterne for den trofaste Bistand i Tro og Arbejde, som de havde ydet ham under hans Virksomhed som Præsident; han formanede de Hellige til Trofasthed og de troende Venner til at tage det næste vigtige Skridt og blive indlemmede i Faarestien paa den rette Maade. Endelig aflagde han en hjertelig Tak til Broder Otto E. Johnsen og hans dygtige Kor for den dejlige Sang, de havde ydet og derved givet vore Møder det rette Festpræg. Mødet og Konferencen sluttedes derpaa med Sang og Taksigelse.

Tirsdag Aften holdt Ungdomsforeningerne Konference, hvor de forskjellige Foreninger vare repræsenterede. Gode Rapporter bleve givne, og af en statistisk Rapport, der oplæstes, fremgik det, at der var et Total Medlemstal af 225; af disse ere 31 Funktionærer, og 20 tilhøre ikke Kirken. De regulære Møder ere vel besøgte og vække betydelig Interesse overalt. Kristiania Forening udførte derefter et gjennemgaaende vel indstuderet Program, bestaaende af Foredrag, Musik, Sang o. s. v. Præs. Andrew Jenson gav til Slutning nogle opmuntrende Raad og Lærdomme angaaende Velsignelser, der erholdes ved at studere Evangeliets Principper og samle nyttige Kundskaber, medens vi ere unge og aktive baade i Sind og Legeme.

Onsdag Aften holdt Præs. Jenson et særdeles lærerigt Foredrag om sine Rejser og Oplevelser i Jordens forskellige Lande, og Fredag den 7. Maj afholdt Koret en overmaade vellykket Koncert. Ved alle Konferencens Møder var Hallen fyldt og overfyldt af opmærksomme Tilhørere, af hvilke mange vare Fremmede.

Henry O. Poulsen,
Konference-Sekretær.

Dødsfald.

Søster Anette Christensen, født Gundersen, afgik ved Døden i sit Hjem i Salt Lake City den 2. Februar d. A. efter længere Tids Sygelighed, hvorfor Døden kom til hende som en venlig Befrier. Afdøde var født i Drammen, Norge, den 16. Januar 1845 og ankom til Utah i 1868. Hun efterlader sig 5 levende Børn, og 3 møde hende hisset. I Forening med sin Mand har hun i de senere Aar udført meget Arbejde i Templet for afdøde Slægtninge og Venner. Begravelsen fandt Sted fra Forrest Dale Forsamlingshus, hvor en af Talerne var Oluf C. Larsen, som havde døbt hende, da hun var en ung Pige. Graven indviedes af hendes Broder, Ældste Thomas Gundersen.

Missionærernes Rapport for Maj 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Isaac A. Jensen	Aalborg	20	13095	630	5785	987	73	3		1
Andrew H. Andersen	Aarhus	23	8911	201	5545	844	109	2		5
James J. Larsen	Kjøbenhavn	26	14061	436	16459	722	62	6		1
James M. Keller	Bergen	16	5023	255	2750	320	75	6		
Alma B. Larsen	Kristiania	31	4496	141	2025	662	104	16		2
Søren Andersen	Trondhjem	14	373	85	989	133	34	1		
Totalsum for Missionen		130	45959	1748	33553	3668	457	34		9

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade II, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).